

Scott McEwen en Thomas Koloniar

Doelwit Amerika



Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

VS marinebasis Guantanamo Bay

Het was half juni en het was heet. Naeem Wardak kon zich niet herinneren dat het ooit zo heet was geweest. Hij kon zich ook niet herinneren zich ooit ellendiger te hebben gevoeld. Hij was een krijgsgevangene en sinds hij de vorige herfst in het Afghaanse Waigaldal gevangen was genomen, zat hij in Guantanamo Bay. Hij was aangeklaagd voor oorlogsmisdaden, omdat hij een vrouwelijke Amerikaanse krijgsgevangene zou hebben verkracht. Sinds zijn gevangenneming door SEAL-team VI was hij tientallen keren verhoord door de CIA en uitgebreid ondervraagd over alles wat hij wist van de activiteiten van de taliban in Afghanistan en elders in het Midden-Oosten.

Omdat hij niet half zo stoer was als hij zelf had gedacht, had het voortdurende gebrek aan slaap en water Naeem al gauw murw gemaakt en was hij doorgeslagen. Nadat hij de hoop had opgegeven om in de ogen van Allah waardig te worden bevonden, had hij de mannen van de CIA alles verteld wat ze wilden weten. Hij was aandoenlijk dankbaar geweest voor elk uur slaap dat hij kreeg in ruil voor de waarheid en voor elke koude fles sinas en elke schamele maaltijd. Tegen het eind had zelfs de kleinste gunst hem van dankbaarheid laten huilen als een kind. Pas nadat de verhoren definitief waren gestopt, begon de schaamte eindelijk bezit van hem te nemen. Ten slotte verloor hij zelfs de wil om te bidden om vergiffenis, omdat hij er zeker van was dat Allah hem de rug had toegekeerd. Want waarom zou Allah hem niet de rug toekeren? Naeem had in elk aspect van de jihad gefaald.

De brandende zon stond op het hoogste punt en hij zat onderuitgezakt op zijn hurken tegen het gaas van de 'recreatie'-kooi van twee bij twee meter waarin hij werd gelucht. Hij zat te kijken naar de Tsjetsjeense gevangene die op zijn rug in de kooi tegenover die van hem lag. De Tsjetsjeen was een jonge man uit de Kaukasus waar hij was opgevoed als een salafistische moslim. Op twintigjarige leeftijd had hij zich aangesloten bij de RSBM (Rijadus-Salichin Brigade van Martelaren). Die salafistische beweging verschilde eigenlijk niet van de wahabitische beweging waarvan Naeem lid was, want afgezien van de naam ging het

om een puriteins geloof dat een gewelddadige jihad tegen iedereen buiten de islam propageerde.

Geen van beide gevangenen mocht of vertrouwde de ander, maar alle twee verveelden ze zich ongelofelijk en omdat ze allebei toevallig het Noord-Mesopotamische Arabische dialect spraken, brachten ze de uren dat ze werden gelucht vaak door met inhoudsloos geleuter.

Alik Zakajev, de Tsjetsjeen, draaide zijn hoofd met een grijns naar Naeem. 'Hé, heb je het nieuws al gehoord?'

Naeem krabde aan zijn zware zwarte baard. 'Welk nieuws?' reageerde hij stuurs.

'De Amerikaanse advocaat heeft ervoor gezorgd dat ik vrijkom.'

Naeem had de Tsjetsjeen het liefst een trap in zijn gezicht gegeven, omdat hij wist dat hijzelf gewoon zou weggwijnen in Amerikaanse gevangenschap als hij niet de moed kon opbrengen om de zaken in eigen hand te nemen. 'En hoe heeft hij dat gedaan?'

'Er is geen bewijs dat ik iets te maken had met die bomaanslag in Boston,' zei Zakajev. 'Die vuile Russen hadden me vals beschuldigd en me overgedragen aan de CIA vanwege mijn banden met de RSBM.' Hij draaide zijn hoofd weer weg, legde een arm over zijn ogen om ze te beschermen tegen de zon en schoof zijn andere hand in zijn oranje broek om in zijn kruis te krabben. 'De Russen zijn vuilakken. Ik mag van geluk spreken dat de Amerikanen minder strenge wetten hebben.'

Naeem keek hem somber aan. 'Wanneer vertrek je?'

Zakajev rook even aan zijn vingers en krabde toen aan zijn buik. 'De advocaat zei vier of vijf dagen.'

'Waar ga je dan naartoe?'

'Waar ze me naartoe sturen... waarschijnlijk terug naar Tsjetsjenië.'

Er scheen geen eind te komen aan Naeems ellende. Telkens als een gevangene werd vrijgelaten, leek het wel of er weer een andere muur om hem heen werd opgetrokken. 'En wat ga je dan doen? Terug naar de kolenmijnen?'

'Nooit meer naar die klotemijnen.' Zakajev ging tegen het hek zitten, trok zijn knieën op tegen zijn borst en sloeg zijn armen eromheen. 'Maar aan de andere kant ben ik in Tsjetsjenië ten dode opgeschreven. Ik zal daar meteen na aankomst weer moeten vertrekken, anders zullen die vuile Russen me van kant maken.'

'Waar ga je dan naartoe?'

Zakajevs gezicht kreeg een sombere blik en hij kneep zijn blauwe ogen half toe. 'Waarom wil je die dingen weten, hè? Om ze stiekem door te vertellen aan jouw vriendjes van de CIA?'

Naeem wist dat Zakajev en de andere gevangenen hem niet vertrouwden, omdat hij zo snel was doorgeslagen, maar hij bezat niet langer de energie om zich zelfs maar beschaamd te voelen. In plaats daarvan staarde hij ver achter de kooi van Zakajev naar de steriele bouwwerken van de uitgestrekte basis. Het was nu of nooit. Daarginds, ergens buiten deze hel, lag een wereld, een wereld die hij misschien weer te zien zou krijgen als zijn moed hem niet in de steek liet. Hij haalde een gekarteld stukje staal uit zijn broekband. Het was niet veel groter dan een munt van twee euro, maar groot genoeg voor wat hij in gedachten had. Hij had het drie dagen eerder in de hoek van zijn kooi gevonden nadat diezelfde dag een wachthuisje in de buurt was gesloopt met een grondverzetmachine. Het kapotte stukje metaal was afgebroken van een stalen spant en onopgemerkt op het terrein terechtgekomen waar de gevangenen werden gelucht.

Hij had sindsdien de tijd genomen om de gekartelde punt 's nachts vlijmscherp te slijpen op de vloer van zijn cel. Nu zat hij zwijgend de punt te testen terwijl Zakajev toekeek. De dichtstbijzijnde marinier die de wacht hield, stond ongeveer vijftien meter verderop in de schaduw van een bijgebouw met zijn karabijn over de schouder.

'Wat ga je daarmee doen?' vroeg de Tsjetsjeen, die nog niet begreep dat Naeem zichzelf van het leven ging beroven.

Naeem besteedde geen aandacht aan hem, zette de punt tegen de zijkant van zijn hals en haalde diep adem.

'Doe het!' siste Zakajev. Zijn ogen schoten heen en weer toen hij een vluchtige blik op de marinier wierp. 'Hij kijkt niet!'

Naeem drukte de punt diep in het vlees boven zijn halsslagader en rukte hem opzij. Een helderrode straal bloed spoot in een boog uit zijn hals gevolgd door nog een en nog een.

'Ja!' siste Zakajev triomfantelijk, terwijl hij een klap op zijn been gaf. 'Ja!'

Naeem stond op en begon op de plaats te rennen waardoor het bloed met nog meer kracht naar buiten spoot.

De marinier keek hun kant op maar reageerde aanvankelijk niet op wat in zijn ogen een trainende gevangene was. Enkele ogenblikken la-

ter beseftte hij dat er bloed uit de hals van de gevangene spoot. Hij schreeuwde om een hospik en rende naar de kooi.

Naeem werd duizelig en zakte ineem op de vloer van de kooi. Zijn hoofd bonkte op het beton en hij lag omhoog te staren naar de felle zon die hij voelde branden op zijn netvlies tot de hele wereld zwart werd.

Chihuahua, Mexico

Begin september

Hoe vaak Alik Zakajev zijn handpalmen ook aan zijn jeans afveegde, ze bleven zweten. Dat hij weer onder de grond zat, maakte hem gespannen. Het deed hem terugdenken aan de Taldinski-kolenmijn in Siberië waarin hij tien jaar eerder ternauwernood een instorting had overleefd en vier dagen met zes anderen levend begraven had gezeten voordat reddingswerkers hen eindelijk hadden uitgegraven. Ze hadden allemaal geraaskald, waren half buiten zinnen en uitgedroogd geweest. Hij had er nog steeds nachtmerries van.

De smokkeltunnel waarin hij zich bevond, liep dertig meter diep onder de Mexicaans-Amerikaanse grens tussen New Mexico en de staat Chihuahua. Hij was ruim duizend meter lang, bijna twee meter hoog en anderhalve meter breed, met een betonnen vloer, elektrisch licht, ventilatieschachten en een afwateringssysteem om eventueel opborrelend grondwater weg te pompen. Van de 55 seizoenarbeiders die door het dodelijke Castañeda-kartel wekenlang waren gedwongen ondergronds te werken, waren er elf gestorven tijdens de vijf maanden die de aanleg had geduurd. De rest was na de voltooiing vermoord om geheimhouding te verzekeren. De tunnel was nu bijna vijftien maanden in bedrijf geweest en tot dusver was een half miljoen kilo marihuana erdoor naar de Verenigde Staten gesmokkeld.

Aan de Mexicaanse kant van de grens lag de toegang in een fabrieksmagazijn, maar echt geniaal was de uitgang aan de Amerikaanse kant, want die lag open en bloot in een veekraal waar regelmatig koeien in opleggers werden geladen om naar een slachterij een kleine honderd kilometer naar het noorden te worden getransporteerd. Op dagen dat vee werd ingeladen parkeerde een oplegger met een luik in de bodem boven de tunnelopening en balen marihuana van vijftig pond werden dan van onderaf in een speciaal aangepast compartiment aan de voorkant geladen, terwijl de koeien aan de achterkant naar binnen werden gedreven. Nadat het vee na een rit van ongeveer anderhalf uur bij de

slachterij was uitgeladen, werd de marihuana verdeeld over wachtende auto's van medewerkers.

Zakajev had helemaal gelijk gehad, toen hij zei dat hij in zijn thuisland ten dode was opgeschreven. Na zijn vrijlating uit Guantanamo Bay was hij met een directe vlucht naar de hoofdstad Grozny van de Tsjetsjeense Republiek gereisd. Tsjetsjeense politiebeambten hielden hem kort in hechtenis voor een routineverhoor. Toen hij weer vrij was, ging hij meteen naar het huis van zijn broer en daar hoorde hij dat de hele vorige nacht een zwarte bestelauto met draaiende motor aan de overkant van de straat had gestaan. Dit was een bevestiging van het ergste. Volgens had hij contact gezocht met de Rijadus-Salichin Brigade van Martelaren die nog dezelfde avond voor bescherming zorgde. Binnen een week werd hij heimelijk van Tsjetsjenië naar Duitsland gestuurd. Daar kreeg hij een avontuurlijke opdracht. Drie weken later arriveerde hij in Mexico waar hij zich voordeed als toerist. Hij reisde op een Duits paspoort dat hij in Bad Tölz had gekregen van een Tsjetsjeense meester-vertervalser die als drukker in Beieren werkte.

De Amerikaanse advocaat van Zakajev had gelijk gehad met zijn bewering dat Zakajev niet betrokken was geweest bij de bomaanslag in Boston. Hij had zelfs nog nooit gehoord van de broers Tsarnajev voordat hun gezichten levensgroot op de televisie verschenen. Dat wilde echter niet zeggen dat hij geen deel uitmaakte van de jihad en bij de Russische SVR (buitenlandse inlichtingendienst) wisten ze dat maar al te goed. Zes maanden na de aanslag van april 2013 in Boston had de Russische politie Zakajev opgepakt in Moskou waar hij uitvoerige verkenningen uitvoerde om een aanval op de metro van de stad voor te bereiden.

De SVR had weliswaar geen echte bewijzen tegen hem kunnen aanvoeren, maar het was wel bekend dat hij lid was van de RSBM. Daarom was het bureau snel tot de conclusie gekomen dat Zakajev niet met goede bedoelingen naar Moskou was gekomen. Binnen 48 uur hadden ze zijn visum ingetrokken, een onduidelijk verhaal verzonnen over een vermeende band met de broers Tsarnajev en hem overgedragen aan de CIA als een gebaar van goede wil. De daaropvolgende vijf maanden had Zakajev vastgezet in Guantanamo Bay, maar dat had hem niet alleen gesterkt in zijn besluit om door te gaan met de jihad. Bovendien had het tot gevolg gehad dat hij de focus van zijn verachting van de Russische Federatie naar de Verenigde Staten had verlegd.

Hij bevond zich nu diep onder de grens tussen Mexico en de VS en was nog maar een paar weken verwijderd van de grootste aanslag op de westerse democratie die de wereld ooit had meegemaakt. *Insjallah!* Als God het wil! Het was een mooie tijd om moslim te zijn, een trotse tijd, een trotse tijd om deel uit te maken van de jihad. Osama bin Laden had een cricketbat kapotgeslagen op de schenen van die schunnige Uncle Sam. Zakajev en zijn makkers van de RSBM waren eropuit om hem op zijn knieën te dwingen. De westerse wereld zou daarna nooit meer dezelfde zijn.

De Rijadus-Salichin Brigade van Martelaren was in 1999 opgericht door een Tsjetsjeense terrorist die Sjamil Basajev heette en hoewel de brigade na zijn dood in 2006 even uit het zicht was verdwenen, dook die in 2010 plotseling weer op met een reeks zelfmoordaanslagen in de Kaukasus. Rond 2013 had de RSBM de aandacht grotendeels van Rusland naar het Westen verlegd om financiële ondersteuning te krijgen van het aan hen gelieerde Al Qaida.

Zakajev was vanavond de enige salafist in de tunnel en ook de enige Tsjetsjeen. Vijf Mexicaanse leden van het Castañeda-kartel hielpen hem een 35 kilo zware bom op een karretje door de tunnel te vervoeren. De Castañeda's waren zalig onwetend als het ging om het type bom dat ze meehielpen te vervoeren. Ze gingen ervan uit dat het een conventionele bom was zoals die ook was gebruikt bij de aanslagen in Boston. Ze hadden geen idee dat het een gestolen Russische RA-115 'koffer'-kernbom was met een kracht van twee kiloton. Hadden ze dat wel geweten, dan zouden ze ongeacht het geld dat Zakajevs mensen voor hun hulp hadden betaald, de Tsjetsjeen snel hebben vermoord om het wapen zelf in bezit te nemen.

Een van de Castañeda's sprak Engels. Hij heette Javier en hij had in de tunnel gewerkt sinds die was voltooid. 'We zitten nu precies onder de grens,' zei hij, 'iets meer dan halfweg.'

'Mooi,' zei Zakajev afwezig. Hij wilde maar al te graag uit het vaag verlichte graf klimmen.

Javiers vier helpers vloekten op het karretje, omdat het rijden moeite kostte. Het lompe ding had geen fatsoenlijke rubber banden en de grote metalen zwenkwielen leken om de paar meter vast te lopen op de steentjes die voortdurend uit de wanden van de tunnel vielen.

Javier trapte tegen de hoek van het karretje om het weer aan het rijden

te krijgen en keek Zakajev grijnzend aan. ‘Ken je die andere Tsjetsjeen die we vorige week naar de overkant hebben gebracht?’

Zakajev haalde zijn ogen van de bom en keek Javier strak aan in het schaduwwijke licht van de tunnel. ‘Welke andere Tsjetsjeen?’

De Mexicaan wees op Zakajevs gezicht. ‘Blauwe ogen, net als jij. Hij had net zo’n groene koffer bij zich als deze. We hadden vorige week een beter karretje met betere wielen, maar iemand boven heeft dat meegenomen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Wie weet waarom? In Mexico raken de hele tijd dingen zoek.’

‘Heeft die andere man een naam genoemd?’ vroeg Zakajev.

Javier veegde een zweetdruppel van zijn voorhoofd. ‘Nee. Hij deed zijn mond nauwelijks open. Hij was de hele tijd erg serieus. Een man van ongeveer vijftig.’

Zakajev wist meteen wie die andere man moest zijn. ‘Kasjkin,’ mompelde hij aan zijn kruis krabbend, waar een vervelende schimmelinfectie hem bleef plagen. Dat hem niet was verteld dat Kasjkin al was overgestoken naar de VS met de andere RA-115 – beide wapens gekocht van een gepensioneerde KGB-agent – verraste hem niet. Kasjkin was een professional die altijd alleen werkte en nu Zakajev wist dat hij erbij betrokken was, besefte hij dat deze hele missie waarschijnlijk het geesteskind van de oude man was.

De lampen in de tunnel begonnen zwakker te branden en gingen uit, waardoor het pikdonker werd in de onderaardse gang tot ze na drie lange seconden weer aangingen. ‘Is dat normaal?’ vroeg Zakajev die het koude zweet over zijn rug voelde lopen.

Alle vijf Castañeda’s stonden gealarmeerd naar beide kanten door de tunnel te turen. ‘Nee,’ zei Javier en fluisterend droeg hij zijn mannen in het Spaans op: ‘*Armas arriba!*’ ‘Geweren in de aanslag!’

De vier mannen lieten snel hun AK-47 van de schouder glijden. Twee keken naar het noorden en twee keken achterom naar waar ze vandaan kwamen.

‘Wat is er?’ fluisterde Zakajev. ‘Waarom ging het licht uit?’

‘Ik weet het niet.’ Javier trok een pistool uit de holster op zijn heup en stond op de binnenkant van zijn wang te kauwen. Zijn donkere ogen leken op zwart glas toen hij recht vooruit door de tunnel tuurde. ‘Het zouden de gringo’s in het noorden, de *federales* in het zuiden – of allebei – of helemaal niets kunnen zijn. We moeten afwachten.’

Zakajev knielde naast de bom, sloeg het afdekkleed terug en opende het deksel op de groene aluminium kist. Hij haalde er een schietbuis-mechanisme uit dat met een op het oog ouderwetse telefoonkabel was verbonden met de RA-115. Hij zette een schakelaar aan de zijkant van het mechanisme om en drukte de trekker met alle vier zijn vingers in, terwijl hij het als een pistool tegen zijn been hield. Het groene lampje aan de zijkant van de trekker knipperde één keer en werd toen rood.

De vier mannen met hun AK-47 reageerden ongemakkelijk toen ze dat zagen en kwebbelden op gedempte toon tegen Javier.

‘Wat is dat?’ vroeg Javier die nog ongeruster keek.

‘Een dodemansknop,’ antwoordde Zakajev. ‘Als ik word gedood, ontploft de bom.’

‘Zet dat uit!’ droeg Javier hem meteen op.

‘Nee,’ zei de Tsjetsjeen rustig. Hij keek de Mexicaan met een vaste blik aan en besteedde geen aandacht aan de vier AK-47’s die nu op nog geen meter afstand op hem waren gericht. ‘Ik zal niet levend gevangen worden genomen en deze bom zal niet in andere handen vallen. Dus zoals jij zei, zullen we nu moeten afwachten. Als het niets is, zal ik de schakelaar buiten werking stellen en gaan we verder met de operatie.’

Maar Zakajev wist dat er wel degelijk iets was en met zijn oren gespits op de steeds intenser wordende stilte begon hij zwijgend tot Allah te bidden.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

SCOTT MCEWEN

De Sniper en de Wolf

SEAL-scherpschutter Gil Shannon moet samenwerken met een onwaarschijnlijke bondgenoot om te voorkomen dat terroristen een spoor van verwoesting door Europa trekken.

Hij jaagt op 'de Wolf', een solitair opererende sluipschutter uit het Russische leger, die zich bij Tsjetsjeense terroristen heeft aangesloten. Maar Shannon verandert van jager in prooi wanneer een verrader die een hoge functie bekleedt bij de Amerikaanse regering informatie over zijn missie doorspeelt.

Shannon moet hulp zoeken bij een onwaarschijnlijke bondgenoot, een levensgevaarlijke Russische commando. Wanneer ze tot de ontdekking komen dat de Wolf slechts een radertje is in een wereldwijd terroristisch complot, met als doel de Amerikaanse economie en de stabiliteit van de westerse wereld te ondermijnen, moeten Shannon en zijn geheime team de terroristen vinden voordat ze hun plan kunnen uitvoeren.

Shannon komt tegenover talloze vijandelijke strijders in heel Europa te staan in deze filmische en realistische militaire thriller, die eindigt met de confrontatie tussen Gil en de enige sniper ter wereld die hem misschien kan evenaren. Zal hij het overleven?

Scott McEwen is medeauteur van *American Sniper*, de autobiografie van Chris Kyle, die lange tijd boven aan de bestsellerlijst van *The New York Times* heeft gestaan. Dat boek werd verfilmd door Clint Eastwood met Bradley Cooper in de hoofdrol.

ISBN 978 90 452 0995 1 | ISBN e-book 978 90 452 1135 0

Lees ook van Scott McEwen

Ghost Sniper

ISBN 978 90 452 0980 7 | ISBN e-book 978 90 452 0990 6